

Sygn. akt IV KK 309/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jolanty Rucińskiej
w sprawie **K. K.**

ukaranego za wykroczenie z art. 50a § 1a k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 24 września 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich - na korzyść,

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 31 sierpnia 2016 r., sygn. akt II W (...),

**uchyła zaskarżony wyrok i uniewinnia K. K. od popełnienia
zarzucanego mu wykroczenia, obciążając Skarb Państwa
kosztami postępowania w sprawie.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z. , wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2016 r., sygn. akt II W (...),
uznał obwinionego K. K. za winnego tego, że w dniu 21 lutego 2016 r. w Z. przy
skrzyżowaniu ulicy R. z ulicą J. będąc uczestnikiem przejścia zorganizowanej grupy

uczestników masowej imprezy sportowej, tj. meczu piłki nożnej pomiędzy drużynami „G.”., a „R.”., posiadał wyroby pirotechniczne w postaci racy, tj. wykroczenia z art. 50a § 1a k.w. i za to skazał go na karę grzywny w wysokości 3.000,00 złotych. W punkcie drugim wyroku na mocy art. 65 ust.2 ustawy z dnia 20 marca 2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych w zw. z art. 28 § 2 k.w. orzeczono wobec obwinionego środek karny zakazu wstępu na imprezy masowe na terenie całego terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres 2 lat.

Wyrok, wobec niezaskarżenia przez żadną ze stron, uprawomocnił się w dniu 4 października 2016 r.

Z kasacją na podstawie art. 110 § 1 k.p.w. na korzyść obwinionego wystąpił Rzecznik Praw Obywatelskich. Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa karnego materialnego, to jest art. 50a § 1a k.w., poprzez jego błędne zastosowanie i przypisanie obwinionemu K. K. odpowiedzialności za czyn w postaci bycia uczestnikiem przejścia zorganizowanej grupy uczestników masowej imprezy sportowej, podczas gdy ustawowym znamieniem występującego w wyżej wymienionym przepisie wykroczenia jest bycie uczestnikiem przejazdu zorganizowanej grupy uczestników imprezy masowej.

Wskazując na powyższe uchybienie, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Z. i uniewinnienie obwinionego od przypisanego mu wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się uzasadniona.

Rozważania w tym przedmiocie należy rozpocząć od stwierdzenia, że Sąd *meriti* nie sporządził uzasadnienia w tej sprawie, wobec tego nie można jednoznacznie ustalić wszystkich argumentów, którymi kierował się wydając zaskarżone orzeczenie. Jednak z ustaleń faktycznych zawartych w opisie prawomocnie przypisanego czynu wynika, że obwiniony został uznany winnym wykroczenia w postaci przejścia zorganizowanej grupy uczestników masowej imprezy sportowej, w trakcie którego posiadał wyroby pirotechniczne (racę). W kontekście poczynionych ustaleń faktycznych wskazać należało, że w sprawie istniały dowody, zebrane w toku czynności operacyjnych, pozwalające sądowi na

rozważenie możliwości dokonania ustalenia o posiadaniu przez obwinionego wyrobów pirotechnicznych w czasie przejazdu koleją na miejsce imprezy masowej. Dowody te nie zostały jednak dostrzeżone przez sąd, a wobec prawomocności ustaleń faktycznych w sprawie, nie mogły stanowić przedmiotu rozważań Sądu Najwyższego w zakresie zasadności wniesionej kasacji. Kontynuując rozważania prawne, należało dokonane ustalenia faktyczne skonfrontować ze znamionami wykroczenia stypizowanego w art. 50a § 1a k.w. Odpowiedzialności przewidzianej w tym przepisie podlega sprawca, który będąc uczestnikiem przejazdu zorganizowanej grupy uczestników masowej imprezy sportowej, posiada przedmioty określone w art. 50a § 1 k.w. (nóż, maczetę lub inny podobnie niebezpieczny przedmiot) lub wyroby pirotechniczne. O ile posiadanie przez obwinionego wyrobów pirotechnicznych w postaci racy nie jest kwestionowane, rozważenia wymaga znamię „uczestnik przejazdu”. Obwiniony nie został bowiem uznany winnym jako uczestnik „przejazdu”, co jest wymaganym znamieniem tego wykroczenia, lecz „przejścia” zorganizowanej grupy kibiców. Jak zdefiniowano w Słowniku Języka Polskiego, „przejazd” oznacza przebywanie jakiejś drogi pojazdem, natomiast „przejście” w znaczeniu „przejsć, przechodzić” oznacza „idąc przebyć jakąś drogę” (zob. Słownik Języka polskiego PWN pod red. W. Doroszewskiego, dostępny w Internecie – <https://sjp.pwn.pl>). Może on się odbywać pojazdem przeznaczonym wyłącznie do przejazdu zorganizowanej grupy (np. wynajęty autokar) lub pojazdem, którym przemieszczają się również osoby spoza grupy (np. pociąg) – zob. P. Daniluk (red.), Kodeks Wykroczeń, Komentarz do art. 50a, Warszawa 2016.

Nie ulega zatem wątpliwości, że zakresy znaczeniowe obu tych pojęć różnią się. Dlatego uznanie, że – kryminalizowany przez art. 50a § 1a k.w. – przejazd może być także utożsamiony z przejściem stanowi niedopuszczalną w myśl zasady *nullum crimen sine lege stricta* wykładnię rozszerzającą na niekorzyść sprawcy. Na marginesie odnotować należy, że nie było również możliwe przypisanie obwinionemu wykroczenia z art. 50a § 1 k.w. albowiem przepisem tym nie objęto posiadania materiałów pirotechnicznych. Nie można również zakładać, że raca stanowi „inny podobnie niebezpieczny przedmiot” jak nóż, czy maczeta.

Podsumowując, zachowanie polegające na tym, że będąc uczestnikiem przejścia zorganizowanej grupy uczestników masowej imprezy sportowej obwiniony posiadał wyroby pirotechniczne nie jest zabronione pod groźbą kary. W związku z tym swoim zachowaniem K. K. nie wyczerpał znamion ustawowych przypisanego mu wykroczenia.

Dlatego, w uwzględnieniu zarzutu kasacji, zaskarżony wyrok należało uchylić, a uznając skazanie za niesłuszne w stopniu oczywistym, obwinionego należało uniewinnić od zarzuconego mu wykroczenia (art. 112 k.p.w. w zw. z art. 537 § 2 *in fine* k.p.k.).

Z tych wszystkich powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.